

— Не тѣй, господже, не вы прѣзиратъ за това, рече г-жа Сенгастъ; но знае се че между богатыйтъ и сиромаша има пропасть голѣма утвърдена. Нека ви го каже генеральтъ, който, когато ся оженихъ азъ за него, имаше само сабытъ си; но сабыта не купува хлѣбъ и месо. Не е ли тѣй, господже.

— Разумѣва ся че е тѣй, възгласи г-жа Обри, зачудена отъ израженіето на пріятелкѣтъ си. Почестъ и слава сѣ думы добры за въ романытъ; а пакъ азъ прѣдпочитамъ почестьтъ и славьтъ на единъ добръ коляскѣ. А ? Вы на кой сте умъ ?

— Съгласна съмъ на мнѣніето ви: Туй казувахъ и азъ днесъ на генерала. А ? генерале !

— Уфф ! издунхъ генеральтъ, дряхлъ, като играеше на книги съсъ старыйтъ нашественникъ Ларока.

— На ли нѣмаше нищичко, генерале, когато тя зехъ ? повтори съпругата му; разумѣва ся не щешъ каза че не беше тѣй.

— Ты като го казвашъ че е тѣй, азъ какво ще кажъ; измармора генеральтъ.

— Безъ мене, генерале мой, ты щѣше да ходишь пѣшь, което щѣше да е врѣдително за раньтъ ти. . . . Съсъ заплатѣтъ петъ, шесть хиледы франга, що земашь, можаше ли, друже, да имань и коляскѣ ? Озарана му го казувахъ това, господже, като станъ прикаска за новѣтъ ни коляскѣ, която е лека, колкото не можете си